

De-
uym.
φρ
23
Hue
φρ
φρ
φρ

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΤΟΥ ΠΑΠΑΘΥΜΙΟΥ ΘΡΑΚΙΚΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ

Κάθε χρόνο είναι αυτό. Άλλο έρχε-
ται να χριστουγεννιάσει ο Παπαθύμιος με
τη φτώχεια του λαού θά πήγαινε γ' α-
γοράση είκοσιπέντε - τριάντα δαμάς
χορουνί. Θα κλέβανε, παρμένη τα-
ποματμένο, να κόψη το κρέας και να
πρ χωρίση. Χωρίστα το λαρό, χωρί-
στα οι μπριζόλες, χωρίστα το κρέας
γιά φαγητό. Το λαρό, τέσσερα δάχτυλα
παχός, το κομμάτι σε μεγάλα κομ-
μάτια σκαπών η τυρί, το αλάτι και
τάβαζε στο μεγάλο πήλινο τσουκίτι.
Από κει δάβγαζε έλο το χειμώνα να
τρώνη όλοι και να τηγανίζη ή παπα-
διά με αυγό στα παιδιά της. Αλλά τις
τις μπριζόλες ελαφρά και τις σφίριζε
σε μια μεγάλη πιτσέλα. "Όλες τις
γορτές απ' αυτές θα νοστιμαίνονταν
ψήνοντο στη σκάρα. Μ' αυτές θα κα-
τέβαζε το τσουκίτι κρεσί, τ' έλλο
κρέας το κρεμύσσε από το τσεγγίλι
και το άφινε να παχύνει. Βαστούσε ο-
σο ήθελε. Με τα ψωμάκια του δοριού
σίτανε και γινότανε λουκούμι. Αυτό
θα μαγειρευόταν με τσουρέκι λίκανο.
Λίκανο ζυνό, σε φλουρί, άμωρο και
λίτσινο, δοκιμάει μέσ' από το έλατο
ή το κέσο ή το πιάτο. "Όλη τη σε-
ρακοστή ο κόσμος περνούσε με το τσου-
ρέκι αυτό ή με τα πράσα που τάβαζε στη
τή ή έβλε τους, ή με τα φακόλια με
τη σούβρα που είναι άχωρίστα με
τη φασουλιά. Με το γουρούνι έπι-
ναν τα σκουμπριά της Μαυροβάλασσας
και η λαντέρδα του Βασιλικού, που έ-
τρέφαν τον κόσμο έλη τη σερακοστή.
Η άτρώγητη Μαυροβάλασσα άτρωγε
την Πάλη και τη Θράκη έλη και τη
Σαύρη. Η παλταία στάλαζε από το
πάχος και τα σκουμπριά γλύκωναν και
μάγευαν από τη νοστιμιά.

Οπως τότε χρόνια και φέτος ο Πα-
παθύμιος, τυλιγμένος στη σκουρόχρουν
νά του και το παρό όρεο του και στο
μέλινο φρενέ όλλο του, που μ' αυτό
πύλιζε τα λαμά του και σπίαζε και
το γένεια του, βγήκε από το σπίτι του
σορώντας τα μαλλίνα γάντια του και
βαπτώντας το χοντρό μπαστούνι του.
Άφινε το ζεστό του δωμάτιο και το
τζάκι του, που ροκάνιζε τη φωτιά πλό-
σια, και πήγαινε μέσα στα χιόνια να
δρ που έφταναν τα γουρούνια σφαγα-
να από μακριά, στα καρνεϊνά κάτο.
Από το πρώτο δαγγολόρισε η Άλα-
κλίτσι — τ' γαιωνικό χωριό — απ'
τα τοίματα των άσπερτων γουρου-
νιδών, που πήγαιναν από τη νότια κο-
πάδια για να γορξουν σφαγμένα και
νοστιμαίνον πάνω στ' αλάτι.

Η μικρή αγορά του μαχαλά είναι
πιά γεμάτη από κρέας. Γουρούνια μί-
κρο γουρούνια μεγάλα. Γουρούνια έ-
κασο οίκοι, πετακασίον όλο
δυν! Το πάχος τους είναι με πλάι!
— Παπά, έλα δώ! τούδε ο Θάκος;
δ χάσιες;
— Παπά, παπά, σε μίνα έλα, την
φώναζε ο Νικόλας, που είχε την έλ-
δέρση της παπαδιάς.
Κοντοστάθηκε, κοίταξε, γοιτίσκει
λαγάκι ός που έβλεπε στο Νικόλα. "Ο
παπας ήξερε από κρέας. Στη θέση
του τη πολυχρονή ήξερε να διαλέγη το
καλό και ένιωθε το άμωρο.
Ας από έλ με κρέας Νικόλας

γνώριμας όθλας του Παπαθύμιου.
— "Ο παπας έρχεται.
— "Ο παπας! Και άνταγκώθηκαν έ-
πο τη θέσι τους.
Από άλλο δωμάτιο φάνηκαν και
τα παιδιά, τάγορι του παπά, τ' έλα-
πίσω από άλλο. Αυτό μέσα έβλεπαν
τα τραπέρια και τις καταβάσεις των
Χριστουγέννων. "Εταμθ όμορ τε και
που θείος έφας άντατόμενος μου-
κοίς όργάνοις. Και τάλεσαν τόσο γλυ-
κά!...
Σέ λίγο έφθασε ο παπας στην ζο-
πορτα. Η γρηά γάτα ή άσπρη με τις
μαύρες βούλες πετάχθηκε μπουρξί-
τας. Γκούριζε κι' αυτή τον άρμένη τού-
πιου. "Ήσε το δάχτυλό του και μα-
ρούριζε άκούγοντάς τον να δίχη έτσι
άρχιμα.

— Παπαδιά, έφωρεν το κρέας; ρού-
τι;

σε μπαίνοντας ο παπας. Κι' άρχισε να
βουτλίγη το σάλε του.
— Έφωρεν, έφωρεν, παπά.
— Καλώς τη Φερσαγή. Τι κάνεις,
Φερσαγή; Τι κάνουν τα παιδιά σου;
— Παπά, καλά. Τι να κάνουμ'. Να
κλίμ' τη μόρα μας.
— Μη σε μέλ' Φερσαγή. "Ο Θεός
μαγάλος είν'!

"Ο Παπαθύμιος ένανόθηκε. "Εβγαλε
το ράσο του, τα παπούτσια του, έλασε
το ζουνάρι του και έσκυψε στο τζάκι ν'
ανάκλιε τη φωτιά. "Εριξε καλο-
κμαμένα έβλα και την δαύλιση. Το πα-
ρώνιο άστραψε από τη φλόγα. "Εβγα-
φε έλο το δωμάτιο με τα ρόδινα χρο-
ματα και έριξε ή φλόγα μύριους ή-
σκους στις πλαγιές και στους τοίχους
και στο ταβάνι.
— Φέρτε τη σιδερόσυν'.
Σέ λίγο ή παπαδιά έφερε από το μα-
γειείο ένα μεγάλο προντόκινο πατά-
κι, που ήταν γεμάτο με τσουρέκια στα-
νέλι. Τόν έδωσε κίτσο στο χαλί της.
"Ο παπας κάθισε στο τζάκι πλάι στα-
ροπαδιά.
— Φέρτε το κρέας. Δώ! τε και το
μεγάλο μαχαίρι.
"Ετσι άπλώνοντας το μισό γουρούνι
στη σιδερόσυν' άρχισε με έλληνή έ-
ρίλαινα να το κομματιάζη. Το μαχαί-
ρι κορτερό, κορτερό, όμορτα και κη-
μάτα έβούτιρο ή γαρούρι. Έίταν με
ωμώρφα το κομματιασμα. "Ετσι γιορ-
σε τάνγισα με το πάχος, τις μπριζό-
λες, έλας έλας και κρέας.

Τον άχριστοτην άκούγοντας την κοι-
δουσιση φωνή του Παπαθύμιου που έ-
βλεπε, δειτά στεκόμενος στον φάλη,
τα βεία τραπέρια με τόσο τέχνη. Και
σαν έβλεπε και το τραπέρι του Χρι-
στού, τραβήχθηκε με μια μεγαλοπρε-
πή κίνησι προς το ίερο σά δισπότης με
τά ξανθά μεγάλα του γένεια και τα
λακπερά ράσα του. Τη θέσι του πήραν
πίσ όί φάλη; δειτά και άριστερά.
"Η λειτουργία είτανε όμορφα. "Ο
Παπαθύμιος με λειτουργούσε και μια
μεταλαμβάνει τα παιδιά και τα μωρά
και τις γρηές. Τους σπίαζε με το
παρταχλί του και τους δάδωζε την
αύχη του. "Ετσι μάζευε και τα τοχε-
ρά του.

Σέ μόρασε στο τέλος της λειτουρ-
γίας και τ' άντιώρο και άκουσε τον
καλαφρονικό ερμόν και μόρασε εύχης
και δαχθηκε τοσα χειροφιλήματα απ'
έλο το πωμνέ του, άρχιμα να έναν-
νεται και να διαδέρη τα όστερά τρά-
ματα της λειτουργίας.

"Όταν πιά έλας ο κόσμος άποσύρθη-
κε στα σπίτια του κι' ο Παπαθύμιος,
κουκουλωμένος, βγήκε από το ιερό κα-
νοντας μια όστερη φορά το σταυρό
του και δίνοντας τις εύχης του στον
καντηλανάρη των Καλογιάννη, που
τόσα χρόνια μαζί του στην έκκληση
οπηρούσε το Θεό.

— Και του χρόνου, Καλογιάννη.
— Παπά, καλή όρει. Άδριο με γεια.
Γορξόντας ο παπας στο σπίτι με τη
συνδεία των παιδιών του και το ρα-
νάρι στο χέρι, μπήκε στο σπίτι βλο-
γώντας την παπαδιά του:
— Παπαδιά, φίλε χέρι, και της ά-
πλωσε το χέρι του. Και το νέο χρόνο
α το καλό.

Η παπαδιά του φίλησε το χέρι και
παίνοντας το ράσο του το κρέμασε.
Το τραπέρι περίεμε στο τζάκι πλά-
γ'. Το δωμάτιο έλαμα, τα φαγά ά-
χνιζαν και οι μπριζόλες, ψημένες, κου-
μούλητες, σε μια πιτσέλα, περιέμεν.
— Εβλογήσαν την έρωσαν και την
πρόσι, είπε ο Παπαθύμιος και σήκωσε
το χέρι να βλογήση τα πλούσια φαγά
του Χριστουγεννιάτικου τραπέριού.

Τι δωμάτιο με τις φλόγες του τζά-
κιού έβλεπεν με ρόδινα χρώματα έλα.
Κατακόκκινος ο Παπαθύμιος έφωρε
μέσα στο τριανταφυλλί χρώμα. Οι ή-
σκιοι έλων χρωματίζόντανε σαν έλω-
κα ζωγραφιστά στους τοίχους. Το ρο-
λόρι, στον τοίχο κρεμασμένο, χτυπούσε
έξ — ένταμαλατα πλιτά. Τα κοκόρια
λάλθωναν και τάσταν στον έλατερο ού-
ρνο, παχυνόμα κι' αυτά, σαν καντή-
λια τραμάζινα λυμπούσαν.

Πάνω στο έβωπο του μαγειού που
από το έλ και απ' τα πλάγια φωνή
του τραπέριού, πλάγιανε σε έρδ, βη-
ρός ο Παπαθύμιος προς το τζάκι. Τη
γρη άπωσε έφρ και το βαρό κοράι του
άκούμπησε στα μεγάλα μαχί'άσια της
τοίχου. Πλάγιανε και το κεφάλι του.
— Παπά, παπά! Και πλάγιανε πάνω
του ή παπαδιά να τον σέρη.
Τα παιδιά του, άφινοντας τις πεταί-
τες από τα χιόνια τους, άρχισαν να
ρωτιέται.
"Εφινος μεγάλος άκολούθησε. "Ο Πα-
παθύμιος, γαλόμενος, με τα μάτια κλει-
στά, έλας με τη

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΗΘΛΕΕΜ

ως από το άγνωστον εδαγ-

λοι δίνουν μίαν αληθινήν ποιήσιν εις
ε, εινε δε απόσπασμα ενός χειρογράφου
ηνός μολίς. Ἡ Γέννησις περιγράφεται
αετιομερίαις, αἱ ὁποῖαι εἰς οὐδεμίαν
γλως ἱερῶν, εἰς τὴν βιβλιοθήκην ἐνδὺς
ἀπόσπασμα τοῦ ἐξηρανισμένου εδαγ-

—Θά σοῦ τὸ ποίημα, εἶπε γὰρ τὴ σω-
τηρία ὁλον μας, γιατί εἶδαμε στὸν εν-
νο οὐαν, τὸ ἄστρο τοῦ Βασιλέως τῶν Ἰου-
δαίων καὶ ἤθλαμε νὰ τὸν δοξάσωμε.
Γιατί ἐτοί γραφεται σὺς παλαιὲς γρα-
φίδες γὰρ τὸ ἄστρο, πῶς, ἐταν τὸ ἄστρο
αὐτὸ εἰρη, θὰ ἔχη γεννηθῇ ὁ αἰδιος
Βασιλεὺς, καὶ θὰ ὡσηρ ζῶην αἰώνιον
εἰς τοὺς αἰῶνες.

Ὁ Ἰωσήφ τοὺς εἶπε :
—Θὰ ἦτον ὁρθὸ νὰ ἐρευνήσετε προ-
τε εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, γιατί ἐκεῖ εἶνε
ὁ βασιλεὺς καὶ τὸ λεγόν τοῦ βασιλέως.

Τοὺ ἀνέστησαν :
—Ἐπὶ γαίαν, εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ
καὶ τὸν ἠρώτησαν γὰρ τὸν γεννηθέντα
εἰς τὸν βασιλεὺς του. Ὅμως μᾶς εἶπε :
«ἐν γινώσκω καὶ γεννηθῆκε. Καὶ ἐκά-
λεσαν ὅλους τοὺς ἐρευνῶντας τὰς γρα-
φὰς καὶ ὅλους τοὺς μάγους καὶ τοὺς λε-
ρεῖς καὶ ὅλους ἐκείνους καὶ μελετοῖν
τὸν νόμον. Καὶ ἦλθαν διὰ. Καὶ τοὺς
ἠρώτησε καὶ γεννηθῆκεν ὁ Χριστός. Καὶ
τοὺ εἶπαν : «Εἰς τὴν Βηθλεὲμ τῆς Ἰου-
δαίας, διότι ἐτοί ἐγράφηκε γ' Ἀπόκ.
Τότε ὁ βασιλεὺς, σὺν ἄνωσε τοὺς λό-
γους αὐτοῦς, ἐτρομάζε, καὶ ἐκάλεσε με-
σιὰ καὶ μᾶς ἠρώτησε πότε πρωτεύ-
ομε τὸ ἄστρο. Καὶ ἐταν τοῦ ἀπαντήσαμε
στὸ ἑρώτημά του, μᾶς διέταξε λέγον-
τας : «Πηγαίνετε καὶ ἐρευνήσατε κα-
τὰ τὸ γὰρ τὸ Παιδί καὶ γεννηθῆκε στήν
Βηθλεὲμ καὶ ὅταν τὸ βρῆτε, νὰ ἐπιστρέ-
ψετε πάλι νὰ μοῦ τὸ πῆτε, γὰρ νὰ ἡμ-
πορέσω κα' ἐγὼ νὰ τὸ ἴδω μετ' ὅσας καὶ
νὰ τὸ τιμῶ μετὰ τὰ δῶρά μου. Καὶ
λέγοντας αὐτὰ, ὁ Ἡρώδης μᾶς ἔδωκε
τὸ δῶδῆμα καὶ ἐροροτοε στὸ κεφάλι,
μαζὶ κα' ἕνα δακτυλίδι βασιλικὸ κα' ἕνα
πετράδι, ἕνα ἀπαρῶνιλλο ἔργο, καὶ ὁ
βασιλεὺς τῶν Περσῶν τοῦ ἐπέταξε πρὶν
πολὺ χρόνον. Καὶ ὁ Ἡρώδης μᾶς διέτα-
ξε νὰ δώσωμε τὰ δῶρα αὐτὰ στὸ παιδί,
μὰ θὰ τοῦ προσφέρῃ κα' ἄλλα, ἐν ἐπι-
στρέφει. Καὶ πῆραμε τὰ δῶρα καὶ
ἐξερευνησαμε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ. Καὶ
νὰ ! Τὸ ἄστρο καὶ φάνηκε σὲ μᾶς, ἐτρα-
βοῦσε ἔμπροσ μολίς ἐδηγώμα ἀπὸ τὴν
Ἱερουσαλὴμ ἕως ἐδῶ. Καὶ τότε ἐμπήκε
σ' αὐτὸ τὸ σπήλαιον, μικροστὸ στὸ ὅποιο
στέκει καὶ μᾶς ἀπαγορεύει τὴν εἰσοδο.

Ὁ Ἰωσήφ τοὺς εἶπε :
—Δὲν σὰς ἀπαγορεύει πλέον ἀκολου-
θεῖναι το, γιατί ὁ Θεὸς εἶνε ὁδηγός σου
κατὰ τὸ Παιδί ἐστὶ μόνον δικό σου, ἄλλα
ὁλον ἐκείνων στέκε ἀπὸ τοὺς ἡμέτερος νὰ
καταδείξῃ τὴν ὁδὸν Του.

Καὶ ἐταν αἱ σοφοὶ ἤκουσαν τὰ λό-
γου, ἐπορεύθησαν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ ἐχα-
ρῶσαν τὴν Μαρίαν, λέγοντες :

—Χαίρε, ἡ κεχαρισμένη,
καὶ ἐπαινοῦσαν εἰς τὴν φάνη, ἔπα-
σαν καὶ εἶδαν τὸ Παιδί.

Ἄλλ' ὁ Ἰωσήφ εἶπεν εἰς τὸν Σωτῆρα :
—Κόϊτα, προσεκυτικῶς, παιδί μου κα'
βλέπε τί θὰ ποιῶν αὐτοὶ αἱ ἐνοὶ γιατί
δὲν εἶνε σωστὸ νὰ τοὺς παρακολουθῶ
ἐγὼ.

ἔτσι καὶ ἐκτελεῖν ὁ Σωτῆρας. Καὶ ἐ-

ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΓΟΥΩΛ ΣΤΡΗΤ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΔΟΛΛΑΡΙΩΝ Η ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΙΑ ΤΗΣ

Σειρά ἄνδρων τοῦ ἐξ Ἀμερικῆς ἐπι-
στρέφαντος διατρεπεύς Ἰταλοῦ συγγρα-
φέως κ. ΑΡΝΑΛΤΟ ΦΡΑΚΚΑΡΟΛΙ.

10^{ON}

Ἀρχίζω νὰ συνεθίζω μετὰ τὴν ιδέαν
τῶν ἐκατομμυρίων. Ἡ ιδέα εἶνε διὰ
μου, τὰ ἐκατομμύρια ἀνέκουν εἰς ἄλ-
λους. Καὶ περὶ πολλὰς ἡμέρας εἰς
τὴν Γουὼλ Στρήτ, τὴν συνοικίαν τοῦ
χορηγιαστικοῦ τῶν μεγάλων τραπεζι-
τῶν ὅπου ἡ συνοικία τῶν Μπίνας.

Μοῦ ἐρῶσι νὰ βλέπω κινουμένην
αὐτὴν τὴν μηχανὴν ἢ ὅποια ἐτοιμάζει
καθημερινῶς καὶ μετατρέπει τὴν οἰκο-
νομικὴν φαινομενικὴν τῶν Ἦνωμένων
Πολιτειῶν καὶ ἐξ ἀνεκτιμώμενης ὀλο-
κλήρου τοῦ κόσμου.

Ἡ μηχανὴ ἐργάζεται χωρὶς θόρυβον
καὶ σπασμοῦς. Ἐπανεστρέφουν τὴν Γου-
ὼλ Στρήτ ὡς ἐνα φρενητικὴν ὄργανο-
σπιν. Ἀλλοτρίως μετὰ τὸν, μέσα εἰς
ἕνα ἀνευστρεπτόν ἐκτοξευμένον. Βε-
βαίως ὑπάρχει ὁρμητικὸς καὶ πυρρετός,
ἀλλὰ δὲν διατρέχονται. Ἡ ἐπαρτία
εἶνε ἡρεμῶς. Ἐν στήν ἡ Γουὼλ Στρήτ
θετεῖ εἰς κίνησιν τὴν φαινομενικὴν τῶν
ἐκατομμυρίων.

Εὐρισκόμεν ἑνὴν ἡμέραν εἰς τὰ γρα-
φεῖα τῆς Τραπεζῆς Μόργαν. Ἦτο ἡ
τελευταία ἡμέρα τοῦ χορηγια-
στικοῦ, αἰνιχὴ σπασμοδική. Ὁ διευ-
θυντὴς κ. Λάμοντ προεταίρει ἡρεμῶς,
νιχὴ, ἀσπιδόετα. Κάθε τόσο πλησι-
ζει ἕνας ὑπάλληλος, τοῦ λέει κατὰ.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀπαντᾷ ψυχραι-
μῶς μετὰ δύο λόγια. Μικροπράγματα.
Χορὸς ἐκατομμυρίων. Μετὰ μεγάλην ψυ-
χασιαν ὁμως...

Κάτω ὁμως ἀπὸ τὴν φαινομενικὴν
αὐτὴν ψυχραιμίαν, εἶνε μία ἐσωτερικὴ
διαρρηξὴ πάλιν διὰ τὰ κυβερνῶντα τὰ
νεύρα, διὰ νὰ μὴ κινεῖται εἰς τὰ
κτυπήματα τῆς ἀτυχίας καὶ νὰ μὴ πα-
θεῖν εἰς τὰ κολοσσιαία κέρδη, ἀλλὰ
νὰ βλέπουν ἕνα εἶδος οὐδιστήσεως τῆς
καρδίας των, Ἔργασία δυσκολωτή,
καὶ φθείρει τὴν καρδίαν.

Κάποτε δὲ τὴν κἀμνει νὰ σταματᾷ
αἰσθητικῶς καὶ διὰ παντός.

Γαλήνῃ εἰς τὴν ἐπιστάσειαν. Ἄλλ' ὅ-
ταν δώσας κινεῖται ἐκκίνησιν εἰς τὸ βά-
θος τότε τὸ Γουὼλ Στρήτ καταντᾷ κό-
λασις.

Εἰς αὐτὴν τὴν γῶραν ὅπου ἡ τύχη
εἶνε πάντοτε ἐν ἀνεργίᾳ εἰς μίαν γα-
λίαν τοῦ ὁδοῦ (γυρεύεται μόνον νὰ
παντρεύσεται εἰς ποίαν γονίαν καὶ εἰς
ποῖον δόξαν) νίκα καὶ ἡττα δὲν ἔ-
χουν ποτὲ μεγάλην σημασίαν.

Υπάρχουν ἄνθρωποι καὶ ἔχουν
προσδοκίαν, τὴν ἔχουν, τὴν ἐκείνου
μὴν δέκα φορές καὶ ἄλλες τοὺς τὴν
ἔχουν. Καὶ ἐταν θορυβεύονται δὲν ὁ-
περηφανεύονται καὶ ἐταν νικῶνται δὲν
συγρίβονται.

Γνωρίζουν διὰ ἡ ζωὴ εἶνε ἕνα κο-
λοσσιο παιχνίδι καὶ διὰ μία εὐτυχία
μπορεῖ νὰ ἐκμηδυνῇ ἀπὸ μίαν κίνη-
σιν ἐσφαλμένην. Προσπαθεῖ λοιπὸν
καθῆνας νὰ μὴ κἀν τὴν ἐσφαλμένην
αὐτὴν κίνησιν. Ἄλλ' ἐάν ἡ ἀτυχία κα'
διὰ ταῦτα ἔλθῃ, δὲν συντρέχεται, ἀλλὰ
ἐναρτίζει.

Εἰς μίαν ἀντίθετον ἐξάφνης ἡμίσους
μολίς, ἡ Γουὼλ Στρήτ συγκινεῖται

ὀλγώτερον. Τὰ εἶναι εἶνε κατὰστρο-
φή. Κάθε δελτίον διατρέχεται πάντοτε
ἀνέκουν καὶ δαίτῃ τὴν κατὰστασιν
ἐκείνου ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Ἀρκεῖ ἐν
δέλεμα εἰς τὸ κῶμα καὶ γνωρίζουν
ἐν κῶμα πῶς καὶ νίκα ἢ ἡττα.

Καὶ ἀπὸ τῶν κῶμα αὐτὸ ματαίω-
δες γραφαὶ—τὴν ἀστυνομίαν τοῦ
Γουὼλ Στρήτ—κατανοῦνται ἡ ἐκπορὴ
πίστις ἐκείνου. Ἀπὸ ἐδῶ φεύγουν αἱ
πληροφωρίαι, αἱ παραγγελαὶ ἀγορᾶς
καὶ πωλήσεως.

Ἡ συνοικία τοῦ Γουὼλ Στρήτ εἶνε
ἐγκέφαλος τῆς Ἀμερικῆς. Ἀν αἱ Ἦ-
νωμέναι Πολιτεῖαι θύναται νὰ παρα-
βληθῶν καὶ ἕνα γινώσκων ἡλεκτρικῶν
ἐργαστηρίων κεκορημένων ἀπὸ ἐνεο-
γείας, ἡ Γουὼλ Στρήτ εἶνε τὸ κεντρικόν
κατὰστασιν του. Ἐδῶ σηματοῦνται καὶ
γινώσκονται οἱ δικαιοῦται. Κατανοῦνται
ἡ κινήσεις διὰ. Γύρω εἰς ὅλην τὴν γῶ-
ραν ἀναπτύσσεται ἡ ἐργασία κατὰ ὅ-
λας αὐτῆς τὰς ἐκκλησίας. Ἐδῶ μετα-
βάλλεται εἰς ἀστυνομίαν καὶ εἰς ἄλλας.
Ἡ Ἀμερικὴ παρῶν, καταναλίσκει,
κερδίζει καὶ δαπανᾷ. Ἡ Γουὼλ Στρήτ
κρατεῖ τοὺς λογαριασμοὺς ὁλον αὐτῶν.

Οἱ τραπέζιται τοῦ Γουὼλ Στρήτ ἔ-
χουν ἐργαστήριον ψυχολογίας. Κρίνουν
ἀνθρώπους, ἰδιώματα καὶ γῶρας ἀνα-
λόγως μετὰ τὴν εἰς χρήματα ἀξίαν των.
Ὁ γόπος περᾶται μετὰ ἀριθμοῦς ἐπὶ
τῇ θέσει τοῦ γοῦσου.

Ἐδῶ εἶνε αἱ τοῦ πῆλα καὶ δακτύλου
καρτί, καὶ ἀνοίγουν πιστώσεις εἰς δια-
μηναίαν, καὶ τοσοῦτοδὲν καὶ πρὸς
τοκοῦσαν. Ἡ ἐργασία νίκα ἀπὸ ἐδῶ
τὰ πρῶτα δῆματα καὶ ἐπὶ ἐναντιοῦται
μετὰ τοὺς ὅμως φαινομενικῶς σώμους
δολλοῦσαν, τὰ ὅποια χορηγιαστικῶνται
εἰς ἄλλας ποιοτοβουλίας. Ἡ ἐργασία
δὲν σταματᾷ. Εἰς ἐντος αἱ ἀμερικαν-
ικαὶ τραπέζιται δύνανται δύο καὶ ἡμισυ
διακατομμύρια δολλάρια διὰ νὰ ἐπι-
νευτῶσιν ἄντικα ἐπιχειρήσεις καὶ
ἐν διακατομμύριον καὶ ἡμισυ διὰ δῶ-
να εἰς ἕνας κυβερνήσεις καὶ ἐπιχει-
ρήσεις.

Ἡ δύναμις τῆς Γουὼλ Στρήτ φθά-
νει κανεὺς, ἀπολείπει διὰ. Εἶνε
μεγαλοπρεπής, μὲνεται τὴν ἐπιχειρή-
σιν ἐν τῇ γενέσει τῆς καὶ τὴν ἰδιοποι-
εῖται.

Ἡ Γουὼλ Στρήτ εἶνε ἀδελφικὴ καὶ
δίκαια. Μετὰ ἕνα ἐγκληματικὴν μπορεῖ
νὰ ζωντανεύσῃ ἢ νὰ πνίξῃ. Πῶς τὸ
ἐκμεταλλεῖται δὲν τῆς διαφεύγει. Ἡ
πολεμικὴ ἐκείνη ἡμέρα καταταται μεγάλως τὴν
ἐκπορὴν τῆς. Πολλοὶ πολιτικοὶ συνδυ-
ασμοὶ δὲν ἐπιτυγχάνουν διότι ἡ Γουὼλ
Στρήτ ἀντιτίθεται. Ὅλα ἄμεσως, διότι
φαινομενικῶς δακτύλι ἀδιαφορίαν,
ἀλλὰ διὰ μέσου ἀπείρων ὑποχθονίων
δρόμων.

Πῶς καταφέρεται ὁ γοῦσος

Καθημερινῶς εἰς τοὺς δρόμους συν-
αντᾷται μερὶς αὐτοκίνητα—κάρου μετὰ
πολεμικὴν δύνην, μετὰ παραθυράκια, ὁλο-
κλήρη ἀπὸ σιδερά. Ἐπὶ εἰς τὴν γῶ-
ραν τῶν ἐνα κυρίων μετὰ τῶν γῶ-
ρων του. Εἶνε τὰ θαυμαστικὰ αὐτοκί-
νητα μετὰ ὅποια μεταφέρονται αἱ δια-